

For det tredje: At eje en smartphone gør jer ikke smarte, men at bruge den klogt kan

Unge mænd, gør ikke noget dumt med jeres smartphone. I ved alle, hvad jeg mener (se Mosi 4:29). Der er utallige måder, hvorpå teknologi kan aflede jer fra det, der er vigtigst. Følg talemåden: »Vær hvor du er, når du er der.« Når I kører bil, så køør bil. Når I sidder til en klasse, så fokuser på undervisningen. Når I er sammen med jeres venner, så giv dem jeres opmærksomhed. Jeres hjerne kan ikke koncentrere sig om to ting på en gang. Når I multitasker, skifter I i virkeligheden hurtigt jeres fokus fra det ene til det andet. Et gammelt ordsprog siger: »Man kan ikke både blæse og have mel i munden.«

For det fjerde: Herren sørger for teknologien til at udføre sine hensigter

Teknologiens guddommelige hensigt er at fremskynde arbejdet med frelse. I, der tilhører generationen med valg forstår jer på teknologi. Brug den til at fremskynde jeres udvikling mod fuldkommenhed. Fordi han gi'r jer alt, er I i gæld til ham (se »Fordi du gi'r mig alt«, *Salmer og sange*, nr. 141). Herren forventer, at I bruger disse storslåede redskaber til at bringe hans værk videre fremad og forkynde evangeliet på måder, som overgår min generations vildeste fantasi. Hvor tidligere generationer påvirkede deres naboer og by, har I kraften gennem internettet og sociale medier til at nå ud over grænserne og påvirke hele verden.

Jeg vidner om, at dette er Herrens kirke. I er blevet udvalgt til at deltage i hans værk på dette tidspunkt, fordi han stoler på, at I vil træffe de rigtige valg. I er generationen med valg. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Kommer I sovende gennem genoprettelsen?

Der er for meget på spil for os som enkeltpersoner, familier og Kristi Kirke til kun at bidrage halvhjertet i dette hellige værk.

For næsten 200 år siden blev den amerikanske novelle »Rip Van Winkle« straks en klassiker. Hovedpersonen, Rip, er en uambitiøs mand, som er rigtig god til at undgå to ting: arbejde og sin kone.

En dag, hvor han vandrer med sin hund i bjergene, møder han en gruppe sjovt klædte mænd, der drikker og spiller. Efter Rip har drukket noget af deres spiritus, bliver han døs og lukker øjnene et øjeblik. Da han åbner dem igen, bliver han forbavset over at opdage, at hans hund er væk, hans musket er blevet rusten, og han har fået langt skæg.

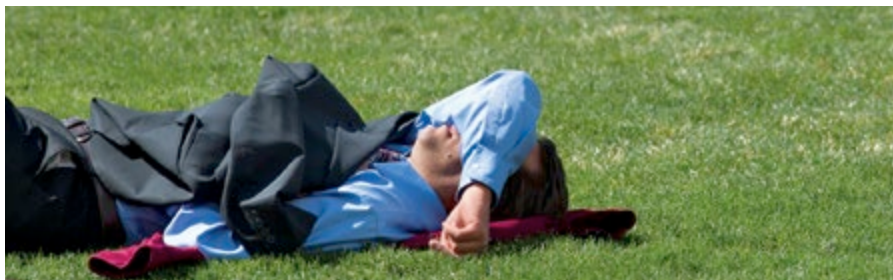
Rip tager tilbage til byen og opdager, at alt er forandret. Hans

kone er død, hans venner er væk og portrættet af kong Georg 3. på kroen er blevet erstattet med et billede af en, han ikke kender – general George Washington.

Rip Van Winkle har sovet i 20 år. Mens han sov, er han gået glip af en af de mest spændende perioder i landets historie – han har sovet igennem den amerikanske revolution.

I maj 1966 brugte Martin Luther King jun. denne historie i sin tale »Don't Sleep Through the Revolution« (Kom ikke sovende gennem revolutionen).¹

I dag vil jeg gerne behandle samme tema og stille et spørgsmål til alle os, der bærer Guds præstedømme:

Kommer I sovende gennem genoprettelsen?

Vi lever i genoprettelsens tid

Sommetider tænker vi, at gengivelsen af evangeliet er noget, der er færdigt, noget der allerede ligger bag os – Joseph Smith oversatte Mormons Bog, han modtog præstedømmets nøgler, og Kirken er organiseret. I virkeligheden er genoprettelsen en igangværende proces, som vi lever i lige nu. Den omfatter »alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer«, og alle de »mange store og vigtige ting«, som han endnu vil åbenbare.² Brødre, dagens spændende udvikling er en del af den forberedelsesperiode, som længe har været omtalt, der vil kulminere med vor Frelser, Jesu Kristi andet komme.

Dette er en af de mest bemærkelsesværdige perioder i verdens historie! Fortidens profeter længtes efter at se vor tid.

Hvilke oplevelser vil vi være i stand til at fortælle om vores bidrag til denne specifikke periode i vores liv og for at fremme Herrens værk, når vores tid på jorden er forbi? Vil vi være i stand til at sige, at vi smøgede ærmerne op og arbejdede af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke? Eller vil vi blive nødt

til at indrømme, at vores rolle primært var tilskuerens?

Jeg formoder, at der er flere forskellige årsager til, at det er let at blive lidt træt med hensyn til at opbygge Guds rige. Lad mig nævne tre større årsager. I den forbindelse vil jeg bede jer om at tænke over, om noget af det måske gælder jer. Kan I se et behov for forbedringer, så opfordrer jeg jer til at overveje, hvad I kan gøre for at rette op.

Selviskhed

Den første er selviskhed.

Den selviske søger sin egen interesse og behagelighed frem for noget andet. Det helt centrale spørgsmål for et selvisk menneske er: »Hvad får jeg ud af det?«

Brødre, jeg er sikker på, at I godt kan se, at denne indstilling er i klar modstrid med den ånd, der er nødvendig for at opbygge Guds rige.

Når vi sætter selvisk tjeneste over uselvisk tjeneste centrerer vores prioriteter omkring egen anerkendelse og eget behag.

Tidligere generationer har kæmpet med forskellige grader af egoisme og selvoptagethed, men jeg tror, at vi i dag giver dem alvorlig konkurrence. Er det en tilfældighed, at Oxford

Dictionary for nylig bekendtgjorde, at årets ord er »selfie«?³

Vi har naturligvis alle et ønske om anerkendelse, og der er intet forkert i at slappe af og have det godt. Men hvis det at søge »verdens pris og ære«⁴ bliver en central del af vores motivation, vil vi gå glip af de forløsende og glædelige erfaringer, der kommer, når vi giver gavmildt af os selv til Herrens værk.

Hvad er kuren mod den?

Svaret ligger som altid i Kristi ord:

»Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.

For den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig og evangeliet, skal frelse det.«⁵

De, som helhjertet vier deres liv til vor Frelser og tjener Gud og sine medmennesker, finder en rigdom og fylde i livet, som den selviske eller egoistiske aldrig vil opleve. De uselviske giver af sig selv. Det kan være små barmhjertige gaver, som rummer kraft til meget godt: Et smil, et håndtryk, et kram, tid til at lytte, et opmuntrende ord eller en venlig gestus. Alle disse venlige handlinger kan ændre hjerter og liv. Når vi gør brug af de ubegrænsede muligheder for at elske og tjene vore medmennesker, deriblandt vores

ægtefælle og familie, vil vores formåen til at elske Gud og tjene andre øges i høj grad.

De, som tjener andre, kommer ikke sovende gennem genoprettelsen.

Afhængighed

En anden årsag til, at vi kan gå i søvne gennem denne specielle tid, er afhængighed.

Afhængighed begynder ofte i det små. Afhængighed er tynde tråde af gentagne handlinger, som væver sig ind i hinanden til tykke reb af vaner. Dårlige vaner har potentiale til at blive en altfortærende afhængighed.

Disse snærende bånd af afhængighed kan antage mange former og bestå af mange ting som pornografi, alkohol, sex, narkotika, tobak, spil, mad, arbejde, internet eller et virtuelt alter ego. Satan, vores fælles fjende, har mange yndlingsredskaber, som han bruger til at berøve os vores guddommelige potentiale til at udføre vores mission i Herrens rige.

Det bedrøver vor himmelske Fader

at se, hvor villigt nogle af hans ædle sønner rækker deres hænder frem for at lade sig binde af ødelæggende afhængighedslænker.

Brødre, vi bærer den Almægtige Guds evige præstedømme. Vi er i sandhed sønner af den højeste Gud og begavet med uendeligt potentiale. Vi er skabt til at svæve frit gennem himlene. Det er ikke meningen, at vi skal lænkes til jorden, fanget i spændetrøjer, vi selv har skabt.

Hvad er kuren mod det?

For det første må vi forstå, at afhængighed er langt lettere at forebygge end at helbrede. Frelseren sagde: Lad ikke »noget af dette komme ind i hjertet.«⁶

For adskillige år siden blev præsident Thomas S. Monson og jeg tilbudt en rundvisning i Air Force One – det prægtige fly USA's præsident har til sin rådighed. Der var et meget omhyggeligt sikkerhedstjek af Secret Service, og jeg smilede lidt, da agenterne undersøgte vores kære profet, inden han gik om bord.

Så inviterede kaptajnen mig til at indtage sit sæde. Det var en fantastisk oplevelse igen at sidde ved styrepinden i en vidunderlig flyvemaskine lig dem, jeg havde fløjet for mange år siden. Minder fra flyrejser over oceaner og kontinenter fyldte mit hjerte og hoved. Jeg så spændende afgang og landinger fra lufthavne overalt i verden for mig.

Næsten ubevidst satte jeg mine hænder på de fire gashåndtag i 747'eren. Da var det, at jeg hørte en elsket og umiskendelig stemme bag mig – Thomas S. Monsons stemme.

»Dieter,« sagde han, »det kan du godt glemme.«

Jeg indrømmer ingenting, men lige der kan det godt være, at præsident Monson læste mine tanker.

Når vi fristes til at gøre noget, vi ikke bør gøre, lad os da lytte til kærlige advarsler fra familie og venner, vi stoler på, vor elskede profet og altid fra Frelseren.

Det bedste forsvar mod afhængighed er aldrig at begynde.

Men hvad så med dem, der opdager, at de sidder fast i en afhængighed?

For det første er det vigtigt at vide, at der altid er håb. Søg hjælp fra nære og kære, kirkeledere og professionelle rådgivere. Kirken tilbyder hjælp til at overvinde afhængighed gennem de lokale kirkeledere, internettet⁷ og visse steder gennem Kirkens familietjeneste.

Husk altid, at I med Frelserens hjælp kan bryde ud af afhængighedens faste greb. Det kan godt være, at vejen ud er lang og svær, men Herren giver ikke op. Han elsker jer. Jesus Kristus udvirkede sit sonoffer for at hjælpe jer til at ændre jer, for at udfri jer fra syndens lænker.

Det vigtigste er at blive ved med at prøve – sommetider kræver det flere forsøg for at opnå succes. Så, giv ikke op. Mist ikke troen. Hold hjertet åbent for Herren, og han vil give jer kraft til udfrielse. Han vil sætte jer fri.

Mine kære brødre, hold jer langt væk fra vaner, der kan føre til afhængighed. De, som gør det, vil være i stand til at stille deres hjerte, sjæl, sind og styrke til rådighed i Guds tjeneste.

De vil ikke komme sovende igennem genoprettelsen.

Modstridende prioriteter

En tredje forhindring, der afholder os fra at engagere os mere helhjertet i dette værk, er de mange modstridende prioriteter, vi konfronteres med. Nogle af os har så travlt, at vi føler os som en vogn, der trækkes af et dusin arbejdsheste – der hver især trækker os i hver sin retning. Der bruges en masse energi, men vognen kommer ingen vegne.

Oftentimes lægger vi en masse kræfter for dagen for en hobby, en sport, erhvervs- og samfundsmæssige interesser eller politiske sager. Alle disse

ting kan være gode og ærværdige, men tillader de, at vi har tid og kræfter tilbage til det, der bør være vores højeste prioritet?

Hvad er kuren mod det?

Igen er ordene Frelserens:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«⁸

Alt andet i livet bør komme i anden række i forhold til disse store prioriteter.

Selv i kirketjeneste er det let at bruge en masse tid tankeløst i trædemøllen uden at have hjertet med eller virkelig følge Frelseren.

Brødre, vi har som præstedømmebærere forpligtet os til at være et folk, der elsker Gud og vores næste, og som er villige til at vise den kærlighed

i ord og i gerning. Dette er indbegrebet af det, vi er som Jesu Kristi disciple.

De, der lever op til disse principper, kommer ikke sovende gennem genoprettelsen.

Et kald til at vågne op

Apostlen Paulus skrev: »Vågn op, du som sover, stå op fra de døde, og Kristus vil lyse for dig.«⁹

Mine kære venner, vid, at I er sønner af lyset.

Giv ikke selvskheden plads! Lad ikke vaner føre til afhængighed! Tillad ikke modstridende prioriteter at lulle jer ind i ligegyldighed eller at afholde jer fra velsignelserne ved at følge Kristus og forædlende præstedømmetjeneste!

Der er for meget på spil for os som enkeltpersoner, familier og Kristi Kirke til kun at bidrage halvhjertet i dette hellige værk.

At være Kristi discipel kræver ikke bare, at vi gør os umage én gang om ugen eller én gang om dagen. Det er en bestræbelse nu og for altid.

Herrens løfte til sine trofaste præstedømmebærere er næsten ufattelig stort.

De, der er trofaste i Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme og »højner deres kald, bliver helliggjort ved Ånden, således at deres legeme bliver fornyet.« Alt det, som vor Fader har, skal de gives.¹⁰

Jeg vidner om, at den rensende kraft i Jesu Kristi forsoning og Helligåndens kraft til forandring kan helbrede og redde menneskeheden. Det er vores privilegium, vores hellige pligt og vores glæde at følge Frelserens opfordring til at følge ham villigt og helhjertet. Lad os ryste »de lænker af, som [vi] er bundet med, og kom[me] ud af dunkelhed, og rejs[se os] af støvet.«¹¹

Lad os være vågne og utrættelige i at gøre godt, for vi »lægger grundvolden til et stort værk.«¹² Ja, vi forbedrer Frelserens tilbagekomst. Brødre, når vi føjer vores eksemplars lys til skønheden og kraften i den gengivne sandhed, vil vi ikke komme sovende gennem genoprettelsen. Det vidner jeg om og efterlader jer min velsignelse i vor Mesters, Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Martin Luther King jun., »Don't Sleep Through the Revolution«, 1966 Ware Lecture, Unitarian Universalist Association General Assembly i Hollywood, Florida, 18. maj 1966.
2. TA 1:9.
3. Se blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. 2 Ne 26:29.
5. Mark 8:34–35.
6. 3 Ne 12:29.
7. Se fx.lds.org/topics/addiction.
8. Matt 22:37–39.
9. Ef 5:14.
10. Se L&P 84:33, 38.
11. 2Ne 1:23.
12. Se L&P 64:33.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Præstedømmebæreren

I kan være et godt eksempel, et gennemsnitligt eksempel eller et dårligt eksempel. I tror måske, at det ikke betyder noget for jer, men det gør det for Herren.

Vi har alle helte, især når vi er yngre. Jeg er født og opvokset i Princeton i New Jersey i USA. De mest berømte sportshold i nærheden af, hvor vi boede, holdt til i New York City. Det var dengang hjemsted for tre professionelle baseballhold: Brooklyn Dodgers, New York Giants og New York Yankees. Philadelphia lå endnu nærmere på vores hjem, og var hjemsted for baseballholdene Athletics og Phillies. Der var mange potentielle baseballhelte for mig på disse hold.

Joe DiMaggio, der spillede for New York Yankees, blev min baseballhelt. Når mine brødre og mine venner spillede baseball på skolens grund ved siden af vores hus, prøvede jeg at svinge battet på den måde, som jeg mente, at Joe DiMaggio gjorde det.

Det var før, der fandtes fjernsyn (det er virkelig længe siden), så jeg kunne kun bruge avisbilleder til at efterligne hans sving.

Da jeg var dreng, kørte min far mig til Yankee Stadium. Det var den eneste gang, hvor jeg så Joe DiMaggio spille. Jeg kan i mit sind, som var jeg stadig der, se ham svinge battet og se den hvide baseball ryge helt ud på tilskuerpladserne midt for.

Mine evner inden for baseball kom aldrig nogensinde i nærheden af dem, som min barndomshelt besad. Men de få gange, jeg ramte en baseball godt, efterlignede jeg hans kraftfulde slag så godt, som jeg kunne.

Når vi vælger helte, begynder vi bevidst eller ubevidst at efterligne det, som vi beundrer mest hos dem.

